

MILAN RÚFUS

Majd ha beérünk...

(AŽ DOZRIEME...)

*Az ég hangtalan villámlik, nézi
némán a madár, megül. – És
félve érik a gabona, érzi
fájni fog..., nőnek a szülés.*

*A szigorú föld méri a kalászt,
kicsinek találja még,
korai lenne a kasza.
Majd ha beérünk, majd ha beérünk...*

*De te, vers, versem, ne bocsáss meg.
Legyen meg a szavak igaza.*

Aludj csak, jó éjszakát

(SPI, DOBRÚ NOC)

*Homlokod kicsi kápolna
megható ívű boltozattal.*

*Két gyertyácska ég alatta nappal,
estére ellobbannak.
Szemhéjad koppantója
ráhull a csöpp lángokra.*

S nékem

*egy kívánságom van csak:
borsónyi szeretnék lenni,
hogy e kápolnába be tudjak menni.
Mennyei boltíve alatt
elnyerném én is a te nyugalmaidat,
s élnék éggel, pokollal, földdel
megbékélten.*

*Dehát nagy vagyok,
esetlen vagyok.*

*Jó éjszakát, aludj csak, szívem.
A tű fokán a teve tán igen,
de én nem, gyermekem,
én nem.*

Hegyi lakók

(VRCHÁRI)

*Magasra tetted asztalunkat, Uram,
vért izzadunk, míg szélét elérjük,
s folyik a só rólunk patakokban,
a só, mire gyakran pénzünk sincsen.*

*Felemeltél bennünket, Uramisten,
emeltél az emberen egy keresztnyit,
e mérték nem kerülhet el itt senkit,
keresztre s bölcsőre
fa bőven terem.*

*Szigorú, kegyetlen táj, te
egy vagy énvelem:
darócíng, százéves verejtéktől
tapadsz testemhez.*

*Már nem vetlek le.
Nyugodni is benned térek meg,
s ásom krumplidat
ott lenn is egyre.*

Hegyi szántó

(POLIČKA V HORÁCH)

*Gyermekkorom viharvert parasztja,
mi történt, mondd, velem, veled,
mi maradt belőlünk?*

*Tört gyűrű, árnyak, derékba szakadt fa:
a kevésnél is kevesebb.*

*Eldobták tárgyainkat.
S a kövek közt felejtették.
S még ehhez is sok verejték,
a rongyos nyomorhoz is roppant hűség kell.
A fogyasztónak semmit!
A föld csak a sömörként csendes férfit
szolgálja ki, aki a követ is liszté töri,
s csipetnyi is elég neki.*

*Az alázkodik meg utolsónak,
aki ismeri az alázat árát,
s a hála lukas garasát is tudja becsülni.*

*A lázadó megint
a hegyekbe futott. Túlélni. Egyes-egyedül.
Kis hegyi szántó, koszorúról szalag ha lecsüng.*

Béke velünk.

Csillagháború

(HVIEZDNA VOJNA)

*Honnan jössz, ember? Érted,
hogy mily erők összege vagy?
Honnan a fekete szőlő, amitől véred
sűrű? S miért hogy a vágyad bárhol lobban,
az állat már egy éjszakával
előbb ott van.*

*Ad astra...
Ó, a szerelmi vallomások!
Mindent a csillagokról
szólt az ember álma és tette.
Christian is a csillagokig mászott,
míg végül Roxane-t ágyba vihette.*

*S a bölcs Cyrano,
mint mindig, hosszú orral
távozott, járta a világ rossz utait.
„Formát adtam a váagnak.
Mit tehet mást, ki eszmét forral!
Mássz, állat, mássz csak,
ott fenn már várnak.”*

Ők és Te, Uram

(ONI A TY, PANE)

*Távoztál belőlük. –
Mezőről a félénk első hó
s a füst száll így el.*

*Közömbös vagy nekik.
Elődeik
legalább tagadtak
buzgó szívvel.*

*És mi?
Közelebb Hozzád egyre?*

*De hogyan közelebb, hogyan?
A kor gyermekének úri kedve
arra sem érdemesít, hogy tagadjon,
ismert Ismeretlene rég nem vagy neki!*

*Egeret kígyó szeme,
bűvölik tárgyak,
ül javai közt, se be, se ki.*

*Arra, hogy Te elévülsz majd
persze csak a bolondfi vár.*

*Állj meg, Istenem, egy percre a kor fölött.
Hideg és fényes tál – kong, zörög,
s olyan fennköltén sivár.*

(TÖZSÉR ÁRPÁD fordításai)